

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Odboji!

Beust je v svoji spomenici do cesarja, s katero je izpodmaknil Hohenwarta, sam priznal, da že duvalizem sam dela težave sosebno tudi zunanji politiki. S tem je obsodil sam svoje delo; kajti, kakor ga je prilično pohvalil grof Andrassy, Madjari bi ne bili nikdar dosegli duvalizma, ko bi ne bil prišel Beust v Avstrijo. Beust pa je potem z lastno tvorbo strašil, češ, da duvalizem je dovolj, in da Čehom torej ni možno podeliti več samostojnosti. Strašil je, češ, da bi utegnili pruska Nemčija neblagodejno uplivati na avstrijske Nemce.

Zaradi spomenice, v kateri Beust razklada vse to, ga je nemška kapitalistična stranka proslavljala, z avstrijskega stališča pa je bilo Beustovo delo obsojevati; kajti on sam obsojuje lastno tvorbo, in kakor posledice kažejo, ni mogel noben državnik naši državi škodovati več, nego Beust z duvalizmom. Beusta je obsojevati pa tudi s stališča državnika velike države, kakor je Avstrija. Kje je bil Beustov ponos, ko je zunanje strašilo slikal in v tem priznaval, kakor da bi imela zunanja država pravico utikati se in uplivati na notranje zadeve naše države?

Žalostno je, da je v tem pogledu nemška levica Beustu ne samo podobna, ampak ga še mnogo preseza.

Ista stranka, katera neprenehoma slika pruslavizem avstrijskih slovanskih domoljubov, porablja vsako priliko, da bi žugala avstrijski vladi in avstrijski dinastiji z unanjim pruskonomškim uplivom. Z dobro vestjo trdimo, da ni velike države, v kateri bi se vedla kaka stranka jednako nedostojno na zunaj.

Mi radi poštujemo za ta del tudi židovsko predrznost, katera je v službi nemških levičarjev, ali prvotna in prava krivda je na nemških levičarjih nesemitskega rodu samih.

Avstrijski rodoljubi morajo v resnici iz srca želeli, da ostanejo taki nedostojni uplivi za naše cesarstvo za vselej brez upliva. Vazalstva naša država vendar ne more trpeti, ako se neče odpovedati poklicu dejanske velevlasti in na vazalski stopinji bi bila, ko bi se uklanjala jednostransko kaki

sosedni državi ali pa celo domači stranki, ki kliče in vabi zunanjo državo na pomoč za notranjo uredbo.

In pri tem ostane čudno še to, da ista stranka in pa pruskonomški upliv nikdar ne zahtevata, da bi se duvalizem odstranil in s tem pridobila svoboda Nemcem tudi onkraj Litave. Dokler se bo v Avstriji na sedanji podstavi govorilo jedino o zati ranji tostranskib Nemcev, ostane pri mislečem avstrijskem in zunanjem občinstvu pritoževanje nemških levičarjev — jako sumljivo. V resnici se isti levičarji sami izrekajo za predpravice nad drugimi narodnostmi v Cislitaviji, in slišali smo zadnje tedne, da se oni sklicujejo za to predpravico na zgodovino. Torej ne godi se jim krivica z ozirom na jednakopravnost, ampak po največ z ozirom na zahtevane predpravice.

In še te predpravice se jim ne kratijo drugod, kakor v češkem kraljestvu in še to samo zdaj, in tudi zdaj samo formalno. Z moravskim deželnim zborom pa so že popolnem zadovoljni; kajti tu gospoduje nemška manjšina nad slovansko večino vsega prebivalstva. Tu so se izrekli pred tedni, da mora na Moravskem tudi dalje tako ostati. Jednako so zadovoljni na Štajerskem, Koroškem in v obče, kjer imajo Nemci večino, če tudi samo umetno napravljeno.

Nezadovoljnost, ki jo umetno netijo mej nemškim prebivalstvom, izvira od tod, da ne gospodujejo Nemci povsod nad slovanskimi večinami. Zadovoljiti pa se hočejo, to je, umetne večine in dejansko gospodstvo hočejo pridobiti si s strašenjem glede na najvišja mesta in to imenujejo avstrijski patrijotizem.

Oni žugajo z občnemškim stališčem glede na Česko, kar pomeni toliko po njih logiki, kakor da jim bo pomagala pruska Nemčija do cilja, če se Čehi sami ne udajo. In ti ljudje trdijo še, da zagovarjajo svoje zahteve z narodnega stališča!

Avstrijski Slovani in z njimi ves pošteti svet razumeje narodno stališče v zmislu avstrijskih državnih zakonih, po katerih ni dovoljeno, da bi gospodovala jedna narodnost nad drugo. Sicer je v resnici od Slovanov samih zavisno, da svoje stališče prav zagovarjajo. V Avstriji nema nobena narod-

nost večega prava, nego druge, in ako se postavljajo avstrijski Nemci v zavetje vsega nemškega naroda, morajo vedeti oni, da bodo znali izvajati tudi Slovani potrebne posledice z jednakega stališča. Nemci so doslej vedno trdili, da so v zvezi z nemškimi prebivalci zunaj Avstrije jedino v kulturnih interesih. Kulture jim Slovani v Avstriji nikjer ne zabranjujejo, in isti Nemci morajo vedeti, da je s kulturnega stališča tudi Slovanom potrebno vse ono, kar zahtevajo Nemci sami zase, in glede na čas, še nekaj več, potem ko so jih ravno Nemci zavirali do današnjega dne v narodnem razvijanju.

Ako stoje Nemci z vso nemško narodnostjo proti Čehom, dobro, potem nemajo tudi Nemci opraviti samo s Čehi v češkem kraljestvu, ampak tudi s Čehi na Moravskem, na Šlezkem in drugod, in nemajo analogno opraviti samo s Slovenci na Štajerskem, ampak s Slovenci vseh pokrajin. In ker so Čehi, Slovenci in drugi sorodni oddelki v Avstriji naposled tudi Slovani v popolni analogiji z Nemci raznih narečij, imajo konečno opraviti Nemci s slovansko narodnostjo. Nemški levičarji vendar ne bodo starih mislij več, da se Slovani ne zavedajo lastnega plemena zgolj zaradi tega, da so jih doslej ravno Nemci cepili v umetne oddelke z raznimi narečji in pisavami; tudi Slovani so dospeli do one abstraktnosti, na podstavi katere se čutijo konečno kot Slovani, ki so sposobni za jednake skupne kulturne interese, kakor Nemci, ki poleg skupnosti vendar še posebej gojijo svoja narečja. Torej sporazumljenje ali pa konečno analogen odboj krivične nadsile!

F. Podgornik.

Deželni zbor kranjski.

(XVI. seja dne 24. januarja 1887.)

(Dalje.)

Nemška manjšina specialnega odseka, obstoječa iz poslancev Dežman, dr. vitez Gutmansthal, dr. Mauer in baron Schwegel pa pravi, da manjšina ne zmatra načelno umestno, da bi se sklenila nova občinska postava in novi občinski volilni red, vendar pa v očigled temu, da je nujno potrebno polagoma deželnemu odboru omogočiti razvoj (Entwicklung) in dopolnitev organizma kranjskih občin, za kar je potrebno v prvi vrsti raz-

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriet; poslovenil Vinko.)

VIII.

(Dalje.)

Tako puščala je pot za sabo, da sama ni vedela za to. Zdajci odpre se steza na robu lesa in Antoinetta ugleda tam doli v globeli ribnik la Thuilierski, ležeč pred njo okroževan od rumenolistnatih brez in obsevan od solčnih žarkov. „Zakaj ste me privedli sem?“ pravi z nevoljnim glasom, „ta pot ne pelje na pristavo.“

„Ne,“ odgovori Evonyme, „a gozdnega čuvaja la Thuilierskega moram nekaj vprašati. Zamudila ne bodeva niti četrt ure. Sedite tu na sonce in čitajte to knjigo, čakajte me.“ Dá jej v roko zvezek Lafontaineja ter z glasno bijočim srcem krene na stezo, držečo proti gozdarski hiši.

Iz tega, kar mu je bila povedala krčmarica iz Auberiva, sklenil je bil, da Jacques danes ne pojde v gozd, imejoč čez glavo opraviti s svojo selitvijo. In res se ni motil; Jacques Duhoux nastanoval se

je v prvem nadstropji ležečej sobici, iz katere se je videlo čez gozde in ribnik. Ustopivši najde ga Evonyme nagnenega čez imenike in zemljevide, ležeče na tleh. Poleg njega stala je z listinami pokrita mizica.

Ko so vrata zaškripala, obrnil se je Jacques in Evonyme se je ustrašil žalostne izpremembe, zgodivše se z njegovim obličjem: posušil se je in oči so mu bile še bolj upadle.

Ugledavši nepričakovanega obiskovalca, prebledi Jacques, plane burno kvišku ter krikne: „Kaj hočete? upal sem, da vas nikdar več ne vidim!“

„Jacques stari moj tovariš...“ prične Evonyme z ginenim glasom.

Jacques ga ošabno pogleda: „Ne kličite naju starega prijateljstva. Umrlo je! Morali bi bili vedeti, da mi je mučno, videti vas.“

„Poslušaj me jeden hip mirno.“

„Glejte, da odidete,“ pravi Jacques, „ničesar nočem slišati.“

„Ni vrag,“ odgovori Evonyme odločno, „da bi me ne poslušal. Ako meniš, da sem za kratek čas priplezal sem gori, to se motiš. Moja vest me je gnala k temu in prej ne grem od tod, da izpolnim, kar smatram za svojo dolžnost.“

„Govorite torej, a naglo!“ mrmra Jacques, ne da bi ga pogledal.

„Storil sem ti krivico,“ nadaljuje Ormancey počasi in prosi te odpuščanja; a stvar se ne tiče mene, govoriti hočem o Antoinetti!“

Jacques se bolestno zgane. „Ali me hočete prositi blagoslova?“ pravi pikro.

„Stvar se ne tiče mene, ti pravim... Res je, da sem bil jedno trenotje tako neumen, da sem menil, da bi mogel biti dober zakonsk mož; a naglo sem ozdravil te neumnosti. Antoinetta je vedno le tebe ljubila. Da si jo ostavil, to jo umori in ugonobi. Ti mi ne verjameš!“ vsklikne, ko Jacques zmaje z ramami. „Bog nebeški! kako je mogoče, da mi ne verjameš, ako ti kot dokaz prinašam z nogami teptano ošabnost svojo ter se pred tabo tako globoko ponižujem, da igram smešno ulogo? Ona mi ničesar ni povedala o svojej ljubezni in bolečinah svojih, ker je preponosna! A jaz sem uganil iz mrzličnega žarenja njenih očij, iz bledebe njenih lic in iz nepremagljive nevolje, kadar se je moja roka njene dotaknila. Ona trpi muke, prijatelj, in zato sem prišel!“

„In jaz!“ pravi Jacques, suho lice svoje obrnivši proti Evonymu, „meniš, da jaz ne trpim? Me-

sicer Rusiji ni prijazna, a spreti ž njo se iz strahu ne mara. Grki tudi ne marajo za tako zvezo.

Ker Rusija neče podpirati nemške politike nasproti Franciji, hoče jej nekda knez Bismarck delati ovire v bolgarskem vprašanju. Prizadeva se nasuntati Avstrijo, Anglijo in Italijo proti Rusiji, ko bi Francija potem začela boj, jo bode pa napala Nemčija. Na zvezo z Rusijo Bismarck nekda več ne misli. Tako se poroča „Tempsu“ z Dunaja.

Dopisi.

Iz Gorice 4. februarja. (Cestni odbori. — Sokol v Gorici. — Protestantovska šola v Rušiči. — Veselice.) — Lepo vreme imamo v Gorici, toda tudi sušo, sušo seveda na polji novostij in pikantnih dogodov. V slednjem oziru se sicer mnogo govori o „birmi mej dvema svakoma“, ki je imela za nasledek pozivanje na dvoboj; toda to ni nič kaj nenavadnega v našem mestu in zgublja vsled tega kakor vsaka stvar, ki se zopet in zopet ponavlja, prvotno zanimanje in pikantnost. Večje je pa zanimanje za volitve v cestne odbore in to ne le v mestu, temveč posebno še na deželi. In to je prav, kajti cestni odbori so važen faktor, kateri se mora v poštev jemati pri napredku in razvoju narodnega blagostanja. Dobri cestni odbori skrbijo za dobre ceste in te pospešujejo občni interes. Zato pa nas veseli, ko čujemo, da se ljudstvo močno zanima za ta javni zastop.

Isto tako nas je razveselil poziv nekaterih rodoljubov v posvetovanje, da bi se ustanovilo tudi v Gorici telovadno društvo „Sokol“, ki bi izvestno pospeševalo tudi narodno zavest in narodni ponos. Ni nam sicer znano, kateri gospodje so to podjetje v roke vzeli, a želimo jim dobrega uspeha iz srca. Prosimo pa, da bi se stvar prej resno in trezno premislila, predno se začne, kajti društvo osnovati, da bi po prvem plamenu začelo hirati in umirati, ni le nevhvaležno, temveč tudi narodnim interesom škodljivo početje. Zato pa pozor!

V Rušiči v Furlaniji ima gospod grof Latour veliko posestvo, soproga mu je, ako se ne motimo, Ritterca iz znane protestantovske hiše Ritter v Gorici. Ta gospa čuti hvalevredno potrebo v sebi trositi pouk in omiko mej siromašne deklice iz Furlanije in od drugod. To bi bilo seveda jako lepo, toda pri tem hvalevrednem poslu jo vodijo tudi postranski oziri, namreč propaganda za protestantizem. Pripetilo se jej je v teku časa radi tega, da je bila primorana šolo zapreti, a njeni mogočni pokrovitelji so jej pomagali takoj iz zadrege, da je drugi dan isto šolo zopet odprla, le zunanjo tvrdko je nekoliko premenila. O tej šoli je stavil v zadnjem zasedanju goriškega deželnege zboru g. dr. Gregorčič interpelacijo do visoke vlade, kazoč na to, da je šola v protislovju z državno postavo in njeno izvršitvijo. Na to interpelacijo odgovarja sedaj g. grof Latour v goriškem „Corrieru“ in tudi v Tržaškem „Tagblattu“, toda nič kaj grofovski. Par bornih dovtipov in psokov so argumenti, s katerimi se gospod grof bojuje, ter se nada, da je s temi nasprotnika uničil in zadevo rešil. Res je, da je hiša Latour-Ritter dandanes v Primorji vsegamogočna, ker se opira na mogočno pokroviteljstvo v Trstu, vendar ne verujemo, da se jej posreči s par neslanimi dovtipi zakriti navzgor omenjeno nezakonitost označene šole. Nezavisno od Gregorčičeve interpelacije nam je iz gotovega vira znano, da se v Rušiči dela protestantovska propaganda s katoliškimi deklicami, in uverjeni smo, da se bodo še drugi činitelji zanimali za to stvar ter jo na merodajnem mestu popisali, kakeršna je, ne zmeneč se za grofove slabe dovtipove.

Čas veseliceam je tu in bliža se skoro svojemu koncu. Zato se pa prav marljivo pleše povsodi. Naša Čitalnica priredila je letos prvi ples 22. januarja, ki je bil prav dobro obiskovan. Jutri dne 5. februarja bode drugi ples in vse kaže na to, da bode še živahnejši od prvega. Priprave se delajo pa že sedaj za besedo, ki bode najbrže prvo nedeljo v postu, katere čisti donesek je namenjen za spomenik in ustanovo pokojnega Frana Erjavca. Uverjeni smo, da bode odbor za Erjavčev spomenik vse žile napel, da bode beseda izborna, a uverjeni tudi, da bode beseda dobro obiskana, kajti že sedaj se zanima ves slovenski svet v Gorici za to besedo. Kaj več o nji — drugikrat.

Iz Rečice 6. februarja. [Izv. dop.] Da je mirno, složno ter dovolj previdno delovanje bolje, kakor vse kričanje, se vidi iz plodonosnega delovanja naših previdnih narodnjakov, kateri bodo spravili kmalu naš mali prijazni trg s prekrasno oko-

lico na tako stopinjo narodne zavesti, da se bode lahko s ponosom poleg drugih postavljaj.

Dne 9. januarja nam je naša narodna požarna bramba priredila veselico, koje izvrstne zabave še sedaj pozabiti ne moremo. Pred nedolgo časa se nam je rodila podružnica sv. Cirila in Metoda za gornjo Savinjsko dolino s sedežem na Rečici. Občni zbor nam je dal iz sledečih gospodov sestavljen odbor: Anton Turnšek, posestnik in trgovec na Rečici, predsednik; Anton Goričar, c. kr. poštar v Mozirji, predsednika namestnik; Anton Jeraj, posestnik na Rečici, blagajnik; Jože Majcen, kaplan na Rečici, blagajnika namestnik; Ivan Kramar, učitelj na Rečici, tajnik, in Anton Žagar, učitelj na Gorici, njega namestnik. Naša podružnica šteje sedaj nekaj čez 40 udov in njeno obče znano, vrlo domoljubno načelnistvo nam je porok, da bode tudi naša mlada sestra svojo dolžnost storila in svoje darilce v kratkem položila na altar domovine.

Dne 1. februarja se je otvorila na Rečici nova pošta. Čeravno je dolgo nesno dobili iz raznih ovirov, je vendar vsled vednega dreganja pravica zmagovalka in mi smo dobili s 1. februarjem t. l. vožni poštni urad za Rečico, kakor tudi za sosedno občino Kokorje. Rano zjutraj naznanilo je pokanje topičev veselo otvorjenje in na cerkvenem stolpu, kakor tudi na vseh drugih hišah vihrale so trobojnice in cesarske zastave. Radostno se je pričakovala ura, koja naj prvič prinese naše časnike. Pisma in sploh vse novice nam na dom. Ob 1/2 10. uri naznanil je krepak strel prihod voza in ko je vrta naša godba zaigrala koračnico, zadoneli so krepki „Živio“ klici. Po prvem pozdravu naših tržanov in požarne brambe naše c. kr. poštarici sedaj oženjeni g. Deleja, prejšnji poštni odpraviteljci v Mozirji gospodični Šarc, bilo je še veliko napitnic in še le pozno smo se razšli.

Vesel mora biti pač vsak, gledajoč naš napredek, bodisi v narodnem ali sploh v socialnem oziru. Delujmo torej, a ne s kričanjem, ampak mirno, previdno in ob pravem času tudi dovolj energično in videli bomo, da si pridobimo spoštovanje tujcev mej sabo pa splošno zadovoljnost in blagostanje

Domače stvari.

— (Hrvatski deželni zbor) začne dne 15. t. m. svoje delovanje, ki bode trajalo kakih 6 tednov. Najvažnejši predmet bode razprava o izvesti regnikolarne deputacije.

— (Umr1) je preteklo soboto gosp. Anton Wester, župan in posestnik na Bledu, v 53. letu svoje dobe. Bodi vrlému pokojniku zemljica lahka!

— (Vodnikova beseda pri Koslerji) pretečeno nedeljo je bila vredna vrstnica veseliceam, ki jih prireja Šišenska čitalnica. Dvorana lepo okrašena z zrcali, bršlinom, zastavami, ličnim odrom in ovenčanim kipom slavljence V. Vodnika, bila je bogato razsvetljena. Društvenikov in gostov došlo je z ozirom na konkurenčne veselice ravno onih društev in stanov, kojih udje sicer radi obiskujejo „Vodnikovo besedo“, povoljno, kar dokazuje dohodek, s katerim se bodo razmerno veliki troški za godbo (41 gld.) in drugi izdatki pokrili. Mej gosti bil je v družbi gosp. profesorja Raiča tudi dr. J. Hanusz, docent na vseučilišči Dunajskem, rodom Poljak. Vspored zvršil se je pohvalno. Mej moškimi zbori ponavljala se je pesen „Spoved“, ki se je izvrstno pela. Šaloigra „Zgubljena suknja“, igrala se je gladko ter je občinstvo vrlo dobro zabavala. Ples pričel se je ob 1/2 11. in končal ob 5 uri. Gosp. Juvančič priredil je plesno točko „Potovanje v Loko“, katerega se je udeležilo 44 parov. V presledkih peli so se mnogi moški in mešani zbori pod vodg. Kosa v posebno radost navzočnih.

— („Bauernball.“) Povedali smo že, da se bodo vabila za ta ples izdajala v „niederösterreichischer Mundart“. Delo mora biti težavno, kajti dva gospoda sta v ta namen uprežena, restavratêr König in dr. Keesbacher, po pregovoru: „Denn aner kann's nit richten, — müssen zwa dabei san“. Gosp. König tega souredovanja ni posebno vesel, ker je dr. Keesbacher „kraljevi“ njegov rokopis v marsičem preuredil in popravil. Naj si tega ne vzame preveč k srcu, slava za vabila v nižje-avstrijskem narečju bode vsekako velika.

— (Sabla.) Na Dunaji pripetil se je preteklo nedeljo ob 3. uri zjutraj dogodek, ki je pač pomilovanja vreden, ker nam v žalostni luči kaže naše razmere. Izvirnega poročila še nemamo, torej posnamemo po Dunajskih listih nastopne podrobno-

sti: V nedeljo zjutraj ob 3. uri pripeljal se je major Emil pl. Plott s svojo soprogo z nekega plesa pred svoje stanovanje v gosposki ulici. Baš tedaj šla sta mimo dva doktoranda medicine tet naredila par dovtipnih opazk o fijakarskem konji, ki je bil res podoben strašilu v zelniku. Major pl. P. stopivši iz voza, ogovori doktoranda prav osorno, na kar slednja odvrneta, da jima je slobodno, kritikovati konja. Na to major potegne sablo in udari jednega doktorandov tako silno po glavi, da se je takoj nezavesten zgrudil na tla. Bil je to gosp. Ivan Marolt iz Ljubljane, ki je teško ranjen in katerega so prenesli v bolnico. Dunajski listi pišejo, da se je pričela stroga preiskava, saj je pa tudi umestna, kajti neoboroženega človeka napasti s sablo in ga teško raniti, je pač žalostna hrabrost, katero mora obsojati vsak misleč človek. Treba torej, da se kakor teško ranjenemu gosp. Maroltu, tako tudi žaljenemu javnemu mnenju dá potrebnega zadoščenja.

— (Plesni venček podčastnikov.) Dne 16. februarja priredé podčastniki 17. pešpolka baron Kuhn v kazinskem steklenem salonu plesni venček. Ta veselica obeta vsestranski biti zabavna, kajti podčastniki domačega pešpolka so že večkrat dokazali, da so kakor hrabri, tako tudi uljudni vojaki.

— („Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda za Ptuj in okolico“) ima v četrték 17. t. l. ob 7. uri zvečer v „Narodnem domu“ svoj redni letni zbor z nastopnim dnevnim redom: 1. prečitanje zapisnika zadnjega zboru; 2. načelnistva letno poročilo; 3. volitev novega načelnistva; 4. nasveti in želje. K obilni udeležbi vabi najuljudnejše vse podružničarje podružnični prvomestnik dr. Josip Čuček.

— (Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda na Premu) imela je dne 2. t. m. veselico, ki je vrgla 6 gld. 10 kr. čistega dobička, ki se je doposlal družbinemu blagajniku.

— (Z Vranskega:) Pogreb g. Frana Šentaka je bil sijajen. Nebrojna množina ljudij se je udeležila sprevoda. „Savinjski Sokol“ z zastavo, dve požarni brambi, različne deputacije s krasnimi vencmi in trakovi spremili so rodoljuba k zadnjemu počitku. Mej govorom preč. gosp. župnika Balona jokalo je vse ljudstvo. Naj blagi rodoljub počiva mirno!

— (Iz Tržiča) se nam piše dne 7. t. m.: Danes se je v tukajšnji farni cerkvi obhajala redka slovesnost. 80 letni starček Lorenc Hladnik in njegova 75 letna žena praznovala sta šestdesetletnico ali svojo dijamantno poroko. Ljudstva se je zbralo obilo gledat tako redko slovesnost. Ali ta slovesnost je bila toliko bolj ginljiva, ko stopi mašnik pred altar in jubila o govori: „Preljubi moj oče in moja mati!“ Marsikatero oko je bilo solzno, videti tako srečne stariše, videti tako srečnega sina pri tako slovesnem trenutku. Sin jima je z ganljivim glasom in krepko besedo predočil njiju preteklost, razložil visoki pomen starosti in jima čestital v imenu vse družine. Imata namreč še živa dva sina in jedno hčer in nekoliko unukov.

— („Akad. podružnica Graška družbe sv. Cirila in Metoda“) izvolila si je v svojem prvem letošnjem občnem zboru dne 5. t. m. nastopni odbor: stud. med. Peter De Franceschi, predsednik; stud. pharm. Miloš Nežič, podpredsednik; stud. phil. Fran Gestrin, tajnik; stud. jur. Makso Gumpłowicz, njega namestnik; stud. med. Radoslav Repič, blagajnik; stud. med. Vinko Stěpánek in stud. techn. Robert Hoch pl. Deseniški, njega namestnika.

— (Vabilo k veselici.) katero priredi bralno društvo v Šempasu dne 13. februarja v Rijavčevi sobani. Vspored: 1. Petje. 2. Govor. 3. Petje. 4. Mutec, vesela igra v jednom dejanju. 5. Samospjev s spremljevanjem. 6. Pravo junaštvo, podoba iz kmečkega življenja, spisal J. Stritar. 7. Srečkanje s 5 dobtki. 8. Petje. Po besedi domača zabava.

— (Vabilo k plesu v maskah,) katerega priredi Il. Bistriško-Trnovska čitalnica 20. svečana t. l. pri gosp. A. Jelovšku. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. Ustopnina za gospode 80 kr., za družine 1 gld. 20 kr., za maske po 50 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Zemun 8. februarja. Iz zanesljivega vira poizvedam, da je srbski ministerski sovět na toplo prigovarjanje generala Horvatovića sklenil, da se ima Srbija v slučaju vojne mej Avstrijo in Rusijo, pridružiti poslednji Nikolić odpotoval je četrtega tekočega meseca kot

